

77. Lov om ophævelse af forordning af 6. oktober 1753 angående forbud mod hasardspil. (Justitsminister *Helga Pedersen*). [A. sp. 2829. — C. sp. 3 og 13].

Fremsat i *folketinget* ¹⁶/₁₀ (F. sp. 161). 1. beh. ²²/₁₀ (F. sp. 202). Partiernes ordførere: Busch-Jensen, Thisted Knudsen, Rasting, Steen og Tholstrup. 2. beh. ²⁸/₁₀ (F. sp. 376). 3. beh. ³⁰/₁₀ (F. sp. 496). *Oversendt til landstinget*. 1. beh. ⁵/₁₁ (L. sp. 70). Partiernes ordførere: Dalgaard, Bjerre, Malchau og Axel Christensen. 2. beh. ⁷/₁₁ (L. sp. 105). 3. beh. ¹²/₁₁ (L. sp. 106). *Loven stadfæstet 3. december 1952.* (Lovt. nr. 408).

Ved loven ophæves forordning af 6. oktober 1753, ifølge hvilken alle slags såkaldte hasardspil var forbudt.

Som begrundelse herfor anføres i bemærkningerne til lovfor-
slaget:

„*Forordningen af 6. oktober 1753* angående forbud mod hasardspil indeholdt i sin oprindelige affattelse dels et almindeligt forbud mod hasardspil og bestemmelser om straf for deltagelse i og medvirken til sådant spil, dels forskellige civilretlige bestemmelser om hasardspillegæld m. v. Ved *borgerlig straffelov af 15. april 1930 §§ 203 og 204* indførtes der nye, mindre vidtgående regler om straf for hasardspil, og i forbindelse hermed ophævedes ved loven af samme dato om ikrafttræden af borgerlig straffelov de i forordningens §§ 3 og 5 samt § 6, 1. led, indeholdte straffebestemmelser. Forordningens § 9 ophævedes ved *lov nr. 146 af 13. april 1938 om gældsbreve*, og af de øvrige bestemmelser har nu kun § 6, 2. led, og § 11 nogen praktisk betydning. Efter disse bestemmelser har de *politifolk*, der griber ind over for ulovligt hasardspil, krav på de penge, der ved politiets tilstedekomst findes på bordet, dog at den eventuelle *angiver* — uanset om han selv har deltaget i spillet — har krav på halvdelen; endvidere har angiveren krav på en trediedel af de bøder, der måtte blive idømt.

Bestemmelserne i forordningens § 6, 2. led, og § 11 tilskynder selvsagt til effektiv indskriden mod ulovligt hasardspil. Det må imidlertid anses for uheldigt, at politiet, hvis tjenestepligt det er at efterforske alle forbrydelser, for en enkelt gruppe af forseelser får en særlig tilskyndelse til at skride ind. De interesser, hasardbestemmelserne skal beskytte, er efter nutidens forhold ikke af en sådan betydning, at de kan begrunde opretholdelsen af de nævnte præmieringsbestemmelser på dette område. Det vil endvidere kunne virke anstødeligt, at angiverne, der ofte selv vil være impliceret i hasardspillet, skal kunne spekulere i at foretage anmeldelse til politiet.